LIBRIS | We know books

Eleanor H. Porter

POLLYANNA DOMNIȘOARĂ

Traducere din limba engleză de
Florin Caragiu

Cu ilustrațiile originale ale lui
H. Weston Taylor

SOPHIA / METAFRAZE
București

LIBRIS We know books

Iar Pollyanna se uită; și văzu. Lângă o fereastră, întorși cu grijă în direcția opusă, Jamie și Sadie Dean; lângă o altă fereastră, întorși cu spatele de asemenea cu grijă, doamna Carew și John Pendleton.

Pollyanna zâmbi... așa de adorabil, încât Jimmy o sărută încă o dată.

– O, Jimmy, nu e totul frumos și minunat? murmură ea domol. Și mătușa Polly... știe totul acum; și e totul în ordine. Cred că ar fi fost în regulă oricum. Începuse să se simtă așa de prost... din cauza mea. Acum e foarte bucuroasă. Și eu la fel. Păi, Jimmy, sunt fericită, FERICITĂ, FERICITĂ de... tot ce se întâmplă acum!

Lui Jimmy i se tăie brusc răsuflarea, simțind o bucurie dureroasă.

– Să dea Dumnezeu, fetițo, să fie întotdeauna așa... împreună cu tine! spuse el cu glasul stins, tremurat, cuprinzând-o cu brațele sale strâns.

– Sigur așa va fi, oftă Pollyanna, cu privirea strălucitoare și plină de încredere.

SFÂRȘIT

Cuprins

I. Della își mărturisește gândul 7
II. Niște prieteni vechi 19
III. O doză de Pollyanna 36
IV. Jocul și doamna Carew 50
V. Pollyanna iese la plimbare 61
VI. Jerry sare în ajutor 82
VII. O nouă cunoștință 94
VIII. Jamie 106
IX. Planuri și urzeli 118
X. Pe aleea lui Murphy 128
XI. O surpriză pentru doamna Carew 141
XII. Din spatele unei tejghele 151
XIII. O așteptare și un câștig 162
XIV. Jimmy și monstrul cu ochi verzi 178
XV. Mătușa Polly se alarmează 186
XVI. Pe când Pollyanna era așteptată 192

LIBRIS we know books

CUPRINS

XVII. Când a venit Pollyanna 204
XVIII. O chestiune de acomodare 217
XIX. Două scrisori 228
XX. Oaspeții plătitori 239
XXI. Zile de vară 250
XXII. Camarazi 260
XXIII. „Legat de două bețe" 273
XXIV. Jimmy se trezește 279
XXV. Jocul și Pollyanna 290
XXVI. John Pendleton 301
XXVII. Ziua în care Pollyanna nu s-a jucat 309
XXVIII. Jimmy și Jamie 319
XXIX. Jimmy și John 329
XXX. John Pendleton descuie ușa 337
XXXI. După mulți ani 346
XXXII. Un nou Aladdin 360

DIFUZARE:
S.C. Supergraph S.R.L.
Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București
Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84
e-mail: contact@supergraph.ro
www.librariasophia.ro
www.sophia.ro

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL I

Della își mărturisește gândul

Della Wetherby sui cu pas ușor scările impunătoare ale casei din bulevardul Commonwealth și apăsă cu un deget energic butonul soneriei electrice. Din vârful pălăriei ei cu boruri largi până la vârful pantofilor cu toc mic ea radia de sănătate, încredere și hotărâre sprintenă. Chiar și vocea ei, când o salută pe servitoarea care i-a deschis ușa, vibra de bucuria vieții.

– Bună dimineața, Maria! Sora mea e acasă?

– D...da, doamnă, doamna Carew e acasă, ezită fata; însă a dat ordin că nu primește pe nimeni.

– Pe nimeni? Ei bine, eu nu sunt nimeni, a zâmbit domnișoara Wetherby, așa că mă va primi. Nu-ți fă griji, iau asupra mea vina! clătină ea din cap, ca răspuns la reacția de protest și teamă din privirea fetei. Unde-i, în camera de zi?

– D...da, coniță; însă... asta e, își spuse ea.

Oricum, domnișoara Wetherby era deja pe la jumătatea scării largi, iar fata din casă, cu o uitătură în urmă disperată, făcu cale întoarsă.

LIBRIS | We know books

Ajungând în holul de la etaj, Della Wetherby înaintă fără să șovăie spre o ușă întredeschisă și ciocăni.

– Ah, Maria, se auzi un glas de parcă ar fi spus: „Draga mea, ce mai e acum?" Nu ți-am... O, Della!

Glasul i se făcu pe dată drăgăstos și plin de surprindere.

– O, scumpa mea, de unde ai apărut?

– Da, sunt eu, Della, zâmbi tânăra, veselă, deja în mijlocul camerei. Vin de la orele suplimentare de duminică, de la plajă, unde am fost cu două din celelalte asistente medicale, iar acum mă întorc la sanatoriu. Cu alte cuvinte, sunt aici acum, dar nu stau mult. Am intrat pentru asta, încheie ea, dând o energică sărutare celei care rostise: „Draga mea, ce mai e acum?"

Doamna Carew se încruntă și se retrase oarecum cu răceală. Bucuria și însuflețirea de-abia simțite care i se oglindiseră pe față se destrămară, lăsând loc doar unei iritări ursuze care îi era, evident, foarte caracteristică.

– Da, desigur! Ar fi trebuit să-mi dau seama! spuse ea. Niciodată nu rămâi aici.

– Aici?

Della Wetherby râse vesel și își puse mâinile în cap; apoi, dintr-odată, glasul și înfățișarea ei se schimbară. Își privi sora cu o căutătură gravă și în același timp delicată.

– Ruth dragă, n-aș putea – chiar n-aș putea trăi în casa asta! Știi doar că n-aș putea! încheie ea cu blândețe.

Doamna Carew se agită iritată.

– În mod cert, nu văd motivul, se apără ea.

Della Wetherby clătină din cap.

– Ba da, îl vezi, draga mea. Știi doar că nu îmi place nimic din toate astea: tristețea, lipsa de scop, perseverența în mizerie și amărăciune.

– Dar SUNT nefericită și plină de amărăciune!

– N-ar trebui să fii.

– De ce nu? Ce am eu ca să mă facă să fiu altfel?

Della Wetherby gesticulă nerăbdătoare.

– Ruth, uite care-i problema, o înfruntă ea. Ai treizeci și trei de ani. Ești sănătoasă – sau ai fi, dacă te-ai trata cum se cuvine – și cu siguranță că ai timp din belșug și bani cu prisosință. S-ar putea spune, desigur, că trebuie să găsești CEVA de făcut în această dimineață splendidă în afară de a sta prost-dispusă în casa asta ca un mormânt, dând instrucțiuni slujnicei că nu vrei să vezi pe nimeni.

– Dar nu VREAU să văd pe nimeni!

– Atunci, în locul tău, m-aș SILI să vreau.

Doamna Carew oftă obosită și își întoarse capul.

– O, Della, de ce nu înțelegi odată? Nu sunt ca tine. Nu pot să uit.

O undă de durere se citi pe fața femeii tinere.

– Te referi la Jamie, presupun. Nu uit asta, dragă. Sigur că n-aș putea. Însă inerția nu ne ajută să-l găsim.

– Ca și cum n-aș fi ÎNCERCAT să-l găsesc, vreme de șapte ani, și prin altceva în afară de

LIBRIS We know books

indispoziția mea! izbucni doamna Carew, indignată, cu un suspin în glas.

– Desigur că ai încercat, dragă! o consolă cealaltă imediat. Și trebuie să continuăm căutarea, amândouă, până-l găsim sau până murim. Însă ACEASTĂ stare nu ajută.

– Dar nu vreau să fac altceva, murmură Ruth Carew, tristă.

Pentru un moment se așternu tăcerea. Tânăra femeie ședea privindu-și sora cu îngrijorare și dezaprobare.

– Ruth, spuse ea cu o notă de exasperare, iartă-mă, dar ai de gând să continui să fii mereu așa? Ești văduvă, admit, însă viața ta conjugală n-a durat mai mult de un an, iar soțul tău era cu mult mai în vârstă decât tine. Erai aproape un copil pe vremea aceea, și acea scurtă perioadă de un an nu poate părea acum mai mult decât un vis. În mod cert, asta n-ar trebui să-ți umbrească întreaga viață!

– Nu, o, nu! șopti doamna Carew, la fel de tristă.

– Atunci vrei să FII mereu așa?

– Ei, sigur, dacă l-aș găsi pe Jamie...

– Da, da, știu, dar Ruth dragă, nu-i nimic pe lume în afară de Jamie care să te facă un PIC fericită?

– Nu pare să fie nimic, dacă mă gândesc, oftă doamna Carew apatică.

– Ruth! exclamă sora ei aproape furioasă.

Apoi râse brusc.

– O, Ruth, Ruth, mi-ar plăcea să-ți dau o doză de Pollyanna. Nu știu pe cineva care să aibă nevoie mai mult!

Doamna Carew se încordă puțin.

– Ei da, Pollyanna, ce să fie, nu știu, dar orice ar fi, n-o vreau, replică ea tăios, iritată la rândul ei. Acesta nu e sanatoriul tău iubit, iar eu nu sunt pacientul pe care să-l sedezi și cu care să faci pe șefa, ia seama!

Ochii Dellei Wetherby îi jucară, dar buzele îi rămaseră grave.

– Pollyanna nu este un medicament, draga mea, spuse ea cu glas reținut, deși am auzit că unii o socotesc a fi un tonic. Pollyanna este o fetiță.

– Un copil? Ei bine, de unde să știu? răspunse cealaltă încă ofensată. Tu o ai pe „belladonna" ta, așa că, desigur, nu văd de ce să nu o am și eu pe „Pollyanna" mea. Pe lângă asta, mereu îmi recomanzi câte ceva, și ai spus limpede „doză", iar doză înseamnă de regulă un fel de medicament.

– Bine, Pollyanna ESTE un medicament, într-un fel, zâmbi Della. În orice caz, medicii de la sanatoriu o socotesc cu toții mai folositoare decât orice medicament pe care îl pot ei administra. Este o fetiță, Ruth, în vârstă de doisprezece sau treisprezece ani, care a stat la sanatoriu toată vara trecută și cea mai mare parte a iernii. Nu am avut prilejul să o văd decât o lună sau două, pentru că a plecat imediat după ce am sosit eu. Însă a fost suficient ca să mă cucerească pe

LIBRIS Web books

de-a-ntregul. De altfel, tot sanatoriul vorbește și acum de Pollyanna și participă la jocul ei.

– JOC?

– Da, dădu din cap Della, cu un zâmbet straniu. Jocul ei „bucuros". Niciodată n-o să uit cum am luat parte la el prima dată. O parte a tratamentului ei era deosebit de neplăcută și chiar dureroasă. Avea loc în fiecare marți dimineața, și foarte curând după sosirea mea mi-a venit rândul să i-l administrez eu. Mi-era teamă, pentru că știam din experiența anterioară cu alți copii ce mă așteaptă: nervozitate și lacrimi, dacă nu și mai rău. Spre marea mea uimire, ea m-a întâmpinat cu un zâmbet și mi-a spus că se bucură să mă vadă; și, dacă mă crezi, de-a lungul a tot calvarul, nu a scos nici măcar un sunet, deși știam că îi provoc o suferință cumplită.

Cred că ceva din ceea ce am spus mi-a trădat surprinderea, căci ea a ținut să mă lămurească pe un ton serios: „O, da, obișnuiam să simt și eu astfel, și mă temeam așa de tare, până ce s-a întâmplat să mă gândesc că e exact ca în zilele de spălat ale lui Nancy, și puteam fi cea mai fericită dintre toți în zilele de MARȚI, pentru că nu va mai fi încă una la fel vreme de o săptămână întreagă."

– Ei poftim, extraordinar! se încruntă doamna Carew, fără să înțeleagă prea bine. Sunt sigură însă că nu văd aici nici un JOC.

– Nu, nici eu n-am văzut, până mai târziu, când mi-a povestit. Se pare că era fiica orfană

de mamă a unui slujbaș sărac din Apus și a fost crescută de Societatea de Ajutor a Doamnelor și cu pachete caritabile. Pe când era micuță își dorea o păpușă, și o aștepta încrezătoare să sosească cu următorul colet, însă n-a primit decât o pereche de cârje mici.

Copilul a plâns, desigur, și atunci tatăl ei a învățat-o jocul de a căuta ceva de care să te bucuri, în tot ceea ce se întâmplă; și i-a spus că poate să înceapă chiar din acel moment prin a se bucura că nu are NEVOIE de cârje. Acesta a fost începutul. Pollyanna a spus că e un joc încântător, și de atunci a început să-l practice, și cu cât mai dificil era de găsit partea fericită, cu atât era mai distractiv, chiar dacă uneori simțea că îi este ÎNGROZITOR de greu.

– Ia te uită, extraordinar! murmură doamna Carew, încă neînțelegând pe deplin.

– Ai crede-o, dacă ai vedea rezultatele acelui joc în sanatoriu, dădu din cap Della; și dr. Ames mărturisește că a auzit cum a revoluționat ea întreg orașul din care a venit, exact în același fel. El îl știe foarte bine pe dr. Chilton, care s-a însurat cu mătușa Pollyannei. Și, apropo, cred că acest mariaj a fost una din reușitele ei, căci ea a fost cea care a aplanat o veche ceartă a lor de îndrăgostiți. Vezi tu, cu doi ani în urmă sau mai mult, tatăl Pollyannei a murit, iar fetița a fost trimisă în Est la această mătușă. În octombrie, ea a fost lovită de o mașină, și i s-a spus că nu va

LIBRIS | We know books

mai merge niciodată. În aprilie dr. Chilton a trimis-o la sanatoriu și a stat acolo până în martie anul trecut, aproape un an. S-a întors acasă practic vindecată. Ar fi trebuit să vezi copilul! Doar un nor i-a umbrit fericirea: faptul că nu a putut MERGE tot drumul până acolo. După câte am înțeles, tot orașul a ieșit s-o întâmpine cu fanfare și steaguri. Și totuși n-o poți DESCRIE în cuvinte pe Pollyanna. Trebuie s-o VEZI. De asta ți-am zis că aș dori să ai parte de o doză de Pollyanna. Ți-ar face neînchipuit de mult bine.

Doamna Carew își ridică ușor bărbia.

– Într-adevăr, serios vorbind, trebuie să-ți mărturisesc că sunt de altă părere, replică ea rece. Nu mă interesează să fiu „revoluționată", și nici nu am de aplanat vreo ceartă între îndrăgostiți; și dacă ar fi să-mi fie CEVA nesuferit, ar fi o micuță Domnișoară Guvernantă cu o față lungă care să-mi propovăduiască cât de recunoscătoare trebuie să fiu. N-aș putea să suport vreodată asta.

Însă un râset răsunător o întrerupse.

– O, Ruth, Ruth! spuse cu un glas înăbușit sora ei, veselă. Domnișoara Guvernantă, într-adevăr, POLLYANNA! Of, of, dacă ai putea doar să vezi acum copilul ăsta! Însă acolo ți-ai fi dat seama. Am SPUS că nu s-ar putea DESCRIE în cuvinte Pollyanna. Și, desigur, n-ai putea s-o înțelegi. Însă Domnișoara Guvernantă, într-adevăr!

Și izbucni într-un alt hohot de râs. Aproape în același timp, totuși, își reveni și se uită la sora ei cu aceeași privire îngrijorată.

– Serios, dragă, nu se poate face nimic? stărui ea. N-ar trebui să-ți irosești viața așa. Nu vrei să încerci să ieși un pic mai mult și să întâlnești oameni?

– De ce aș face-o, când nu îmi doresc? Sunt sătulă de oameni. Știi doar că societatea întotdeauna m-a plictisit.

– Atunci de ce nu încerci să te implici într-o lucrare de caritate?

Doamna Carew făcu un gest impacientat.

– Della dragă, am mai trecut prin toate astea. Dau bani, o mulțime de bani, și e de ajuns. De fapt, nu sunt sigură, dar e prea mult pentru mine. Nu cred în sărăcirea populației.

– Dar dacă ai da un pic mai mult de la tine, dragă, îndrăzni Della, cu blândețe. Dacă ai putea fi interesată și de altceva dincolo de propria ta viață, te-ar ajuta așa de mult, și...

– Dar, Della dragă, o întrerupse sora mai mare, nervoasă, te iubesc și mă bucur să te văd venind aici; însă pur și simplu nu pot suporta să mi se țină predici. E foarte bine pentru tine să te transformi într-un înger al milostivirii și să oferi căni cu apă rece, să bandajezi capete sparte, și toate lucrurile de genul ăsta. Poate că TU îl poți uita pe Jamie așa; eu însă nu pot s-o fac. Nu m-ar face decât să mă gândesc și mai mult la el, întrebându-mă dacă EL are pe cineva care să-i dea apă și să-i bandajeze capul. Pe lângă asta, toată această treabă ar fi foarte neplăcută pentru mine... să mă amestec cu tot felul de oameni.

LIBRIS We know books

– Ai încercat vreodată s-o faci?

– Păi, nu, sigur că nu!

În vocea doamnei Carew se făcu simțită o indignare disprețuitoare.

– Atunci cum ai putea să știi, dacă nu încerci? întrebă tânăra soră medicală, sculându-se în picioare un pic obosită. Dar trebuie să plec, dragă. Trebuie să mă întâlnesc cu fetele la stația Sudului. Trenul nostru pleacă la doisprezece și jumătate. Îmi pare rău că ne-am certat! spuse în timp ce-și săruta sora de plecare.

– Nu mă cert cu tine, Della, oftă doamna Carew; numai dacă m-ai înțelege...

Un minut mai târziu, Della Wetherby își croia drum prin coridoarele tăcute, întunecoase, ieșind în stradă. Expresia chipului, mișcările și înfățișarea i se schimbaseră mult față de momentul când urcase scările cu mai puțin de o jumătate de oră înainte. Toată vioiciunea, sprinteneala și bucuria de viață dispăruseră. Până la colțul străzii își târî picioarele. Apoi, brusc, își întoarse capul și respiră adânc.

„O săptămână în casa asta m-ar ucide! se înfioră ea. Nici măcar Pollyanna nu cred că ar putea să facă o incizie în întunericul ăsta! Singurul lucru de care ar putea să se bucure aici ar fi că nu trebuie să rămână."

Faptul că această declarată neîncredere în abilitatea Pollyannei de a provoca o schimbare în bine în casa doamnei Carew nu era opinia reală

a Dellei Wetherby s-a vădit repede; căci îndată ce sora medicală a ajuns la sanatoriu a aflat ceva ce a făcut-o să-și ia zborul înapoi pe drumul de cincizeci de mile spre Boston în ziua imediat următoare.

Așa că ea găsi casa surorii ei la fel ca înainte de a o părăsi.

– Ruth, izbucni ea cu înverșunare, după ce a răspuns la salutul surprins al surorii ei, chiar a TREBUIT să vin, și tu trebuie, de data asta, să cedezi rugăminții mele și să mă lași să fac cum știu eu. Ascultă! O poți avea pe acea micuță Pollyanna aici, cred, dacă vrei.

– Dar nu vreau! răspunse doamna Carew, cu o promptitudine deprimantă.

Della Wetherby nu părea să fi auzit. Se porni cuprinsă de emoție.

– Când m-am întos ieri, am aflat că dr. Ames primise o scrisoare de la dr. Chilton, cel care se însurase cu mătușa Pollyannei, știi tu. Ei bine, se pare că în ea scria că pleacă în Germania iarna asta pentru un curs special, și ar urma să-și ia soția cu el, dacă ar putea s-o convingă că în acest răstimp Pollyanna ar avea parte de cele mai bune condiții în vreun internat de aici. Însă doamna Chilton nu voia doar s-o lase pe Pollyanna într-o școală, așa că lui i-a fost teamă că ea nu va merge. Și acum, Ruth, aici e șansa noastră: vreau ca TU s-o iei pe Pollyanna iarna asta la tine și s-o dai la o școală pe undeva prin zonă.